

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 4059

гр. София, 27.11.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: П. В. К.

като разгледа докладваното от П. В. К. Административно наказателно дело № 20231110210117 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по повод депозирана жалба от В. Д. Й., ЕГН *****, чрез адв. С. П. от САК, против наказателно постановление № 18-4332-020437 от 23.10.2018 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел Пътна полиция - СДВР, с което за нарушение на чл. 150а, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 100 лева на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

Жалбоподателят твърди, че атакуваното наказателно постановление не е влязло в сила, тъй като същото не му е било връчвано. На 26.05.2023 г. поискал наказателното постановление да бъде отписано по служебен път, но на 08.06.2023 г. му било отговорено, че то било връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 01.02.2023 г. и е влязло в законна сила на 16.02.2023 г. Иска се разглеждане на делото от съда и отмяна на атакуваното НП.

Настоящият съдебен състав е приел, че наказателното постановление е било връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 01.02.2023 г. и е влязло в законна сила на 16.02.2023 г., поради което с Определение № 2569 от 03.08.2023 г. е оставил без разглеждане подадената жалба като просрочена и е прекратил съдебното производство. Определението на СРС е било обжалвано пред АССГ, който с Определение № 10170 от 21.11.2023 г. е отменил

определението на СРС и е върнал делото за продължаване на съдопроизводствените действия. Предвид на това и след като определението на АССГ, което касае допустимостта на жалбата и подаването ѝ в срок, е окончателно, тоест този въпрос вече е решен с влязъл в сила съдебен акт, то следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и същата е депозирана в срок.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С наказателното постановление жалбоподателят е бил санкциониран за извършено на 23.09.2018 г. нарушение по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността (едно от които безспорно е давността), формите на съучастие, приготвянето и опита, се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. Ето защо, на основание чл. 11 от ЗАНН, вр. чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, следва да се приеме, че независимо от спирането или прекъсването на давността по отношение на деянието на настоящия жалбоподател, административнонаказателното преследване за това деяние се изключва, ако са изтекли четири години и половина от извършване на нарушението.

В случая, предвид датата на извършване на административното нарушение – 23.09.2018 г., към момента на депозиране на настоящата жалба (04.07.2023 г.), посоченият давностен срок от четири години и половина следва да се счита изтекъл, а последното обстоятелство изключва въобще административнонаказателното преследване по отношение на жалбоподателя или казано с други думи – изключва правомощието на държавата да възбуди административнонаказателно производство срещу жалбоподателя и да му наложи административно наказание. Към настоящия момент това правомощие следва да се счита за погасено и доколкото изтичането на абсолютната давност засяга самия процес, то обжалваното НП следва да бъде отменено, а цялото административнонаказателно производство, в рамките на което това НП е издадено, следва да бъде прекратено.

Във връзка с горното трябва да се отбележи, че изтичането на абсолютната давност по НК като обстоятелство, изключващо отговорността, няма изрична различна уредба в ЗАНН, поради което горепосочените

разпоредби на НК са приложими в административнонаказателното производство по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН. Ето защо, с изтичането на четири години и половина от извършването на нарушението, се изключва възможността да бъде реализирана административнонаказателната отговорност на нарушителя. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 82, ал. 3, вр. ал. 1, б. „а” от ЗАНН, която изключва изпълнението на наказанието, независимо от спирането и прекъсването на давността. С оглед на това, единственото законосъобразно развитие на производството се изразява в отмяна на НП и в прекратяване на административнонаказателното производство, водено против жалбоподателя, каквато е и константната практика на административните съдилища.

С оглед изхода на делото, то основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на сторените разноски. Съгласно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а според ал.2 на същия член, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Въз основа на представените доказателства става ясно, че жалбоподателят е заплатил в брой на адвокат С. П. уговорената сума в договора за правна защита и съдействие в размер на 400 лева, като това е станало на 22.06.2023 г. Съгласно чл. 36 от Закона за адвокатурата, вр. чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от НАРЕДБА № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, то минималният размер на възнаграждението за адвоката в случая следва да е 400 лева, тоест заплатеното възнаграждение не надхвърля определения в Наредбата минимум, поради което не може да бъде счетено за прекомерно. С оглед изложеното до тук и предвид изхода на делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят сторени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева.

Мотивиран от горното, на основание чл. 63г, вр. чл. 63, ал. 6 от ЗАНН, вр. чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК, вр. чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК и на

основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 18-4332-020437 от 23.10.2018 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел Пътна полиция - СДВР, с което за нарушение на чл. 150а, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на В. Д. Й., ЕГН ***** е наложена глоба в размер на 100 /сто/ лева на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство, водено срещу В. Д. Й., ЕГН *****, във връзка с което е било издадено наказателно постановление № 18-4332-020437 от 23.10.2018 г. от началник сектор към СДВР, отдел Пътна полиция - СДВР.

ОСЪЖДА на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 1 от АПК Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на В. Д. Й., ЕГН ***** сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща сторените от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение в производството.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Административен съд – София град в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____